

תת"ע 1545/09/18 - מדינת ישראל נגד עופר טורק

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 1545-09-18 מדינת ישראל נ' טורק

בפני	כבוד השופטת כרמית פאר גינת
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חני דגן
נגד	
נאשמים	עופר טורק ע"י ב"כ עו"ד רון מייסטר

החלטה

1. כנגד הנאשם הוגשו שני כתבי אישום.
2. כתב האישום הראשון (1545-09-18) מייחס לנאשם עבירה של נהיגה ללא חגורת בטיחות. זאת, שעה שנסע ברכב שמספרו 9660476, ברח' מסריק (פינת חסן שוקרי), ביום 5.11.17, בשעה 09:01.
3. כתב האישום השני (1546-09-18) מייחס לנאשם עבירה של אי עצירה בתמרור עצור. זאת, שעה שנסע באותו רכב (שמספרו 9660476), באותו תאריך ושעה (5.11.17, בשעה 09:01), וכפי הנראה באותו מקום (נרשם רח' הרב מרקוס פינת רח' חסן שוקרי, שזו כפי הנראה הכתובת הנכונה, ולא זו שבכתב האישום הראשון).
4. יצוין כי לשני כתבי האישום אותם עדי תביעה. המדובר בשני שוטרים מצוות בילוש של המאשימה. בכתב האישום הראשון האחד מופיע כרושם הדו"ח והשני כעד תביעה, ובכתב האישום השני יש "היפוך תפקידים".
5. בדיון של יום 17.2.17 טען בא-כוחו של הנאשם טענה מקדמית: לפי דבריו של בא-כוחו של הנאשם המדובר בשני כתבי אישום המתייחסים לאותו אירוע, שנרשמו באותו מועד. לדבריו, הדבר נעשה בניגוד להנחיות המשטרה, הקובעות כי יש להגיש רק כתב אישום אחד (רק דו"ח אחד), או לקבל אישור של קצין משטרה, דבר שלא נעשה.
6. על כן, לשיטתו, יש לבטל את כתבי האישום, או (למצער) לבטל אחד מהם.
7. באת-כוח המאשימה ציינה כי היה מקום להעלות טענה זו בישיבה קודמת שנערכה בתיק (של יום 4.10.18), וכי מכל מקום המאשימה מסכימה "לאיחוד הדו"חות".
8. יצוין כי בישיבה קודמת (של יום 4.10.18) לא התקיימה הקראה, לאחר שבא-כוחו של הנאשם העלה את הטענה, וביקש לפנות למאשימה בהקשר זה ולמצות את הליך ההידברות מולה (ראה תיק 1546-09-18).
9. במקרה שבפנינו מדובר במעשה (actus reus) אחד. הנאשם נהג ברכב במועד מסוים במקום מסוים. המעשה הפלילי מניב (לשיטת המאשימה) שתי עבירות (האחת, של נהיגה בלא חגורה והשניה של אי עצירה בתמרור עצור). ההפרדה של המקרה לשני כתבי אישום היא מלאכותית.
10. היות ושני כתבי האישום מתארים את אותה דקה, הרי שאפילו לא ניתן לטעון כאן כי הנאשם קודם נהג ללא חגורה ובהמשך נהיגתו לא עצר בתמרור עצור. היה מקום להגיש כתב אישום אחד כנגד הנאשם, הכולל בחובו

מספר עבירות (מספר הוראות חיקוק שאותן עבר הנאשם).

11. כך, למשל, נאשם אשר נוהג ללא רשיון נהיגה, סוטה מנתיב (ברשלנות) וגורם (בשל אותה רשלנות) לתאונה, צריך להיות מואשם בכתב אישום אחד, שחלקו הראשון כולל את מסכת העובדות, וחלקו השני כולל שלושה סעיפי אישום המפרטים את העבירות המיוחסות לו. פיצול התנהגות אחת למספר כתבי אישום נפרדים היא מלאכותית.
12. לטעמי, מציאות שבה מואשם נאשם בגין אותו מעשה פלילי במספר כתבי אישום, אינה מציאות משפטית ראויה. הפיצול מוליד קשיים רבים (מלבד בזבוז משאבים שיפוטיים ניכרים). ראשית, הוא חושף את הנאשם (לכאורה) להליכים פליליים בלתי נגמרים בגין אותו מעשה. נניח שפלוגי היה מעורב בשוד בנק, שבמסגרתו הוא פצע (תוך שימוש באקדח שברשותו) את אחד המאבטחים. מוגש כנגדו כתב אישום המייחס לו את עבירת השוד, והוא מורשע בה ומרצה את עונשו. לאחר שהוא מסיים את ריצוי העונש מוגש כנגדו כתב אישום שני בגין עבירת החבלה למאבטח, ולאחר מכן כתב אישום שלישי בגין החזקת האקדח.
13. לא זו אף זו, לפי הוראותיו של סעיף 5 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי") אין דנים פעמיים אדם בשל מעשה שהורשע או זוכה בגינו. נניח, כי הנאשם בתיק זה היה מורשע עתה בנהיגה ללא חגורת בטיחות. האם אפשר היה להגיש כנגדו לאחר מכן כתב אישום בגין אי עצירה בתמרור עצור, המתייחסת לאותו מעשה עצמו? התשובה לשאלה זו כלל אינה ברורה.
14. עוד עלול הפיצול לכתבי אישום נפרדים להביא להכרעות שיפוטיות סותרות, למרות שהמדובר באותה פרשה עצמה.
15. לא בכדי, חוק סדר הדין הפלילי מאפשר צירוף אישומים (סעיף 86 לחוק, וראו גם ע"א 866/95 סוסן נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נ (1) 793). קל וחומר שאם כך הם פני הדברים בצירוף אישומים המתייחסים למעשי עבירה נפרדים, הדבר נכון הוא בכל הנוגע להכללת כל סעיפים האישום הנובעים מאותו מעשה עבירה בכתב אישום אחד.
16. לא בכדי, הנחיות המשטרה, כפי שהוצגו על ידי בא-כוחו של הנאשם, מחייבות רישום דו"ח אחד (בגין העבירה החמורה יותר), למעט במקרים קיצוניים (של עבירות חמורות) ובאישור קצין היחידה. (ולטעמי לא יכולה להיות מחלוקת כי לא מדובר בעבירות חמורות, דוגמת אלה המופיעות בנוהל המשטרה. דהיינו, במקרה זה, על פי הנוהל המשטרה היה מקום לרשום לנאשם דו"ח אחד בגין העבירה החמורה יותר).
17. אני ערה לטענה אפשרית לפיה מדובר בשני מעשים פליליים נפרדים. שכן הפעולה של אי עצירה בתמרור עצור היא פעולה לכאורה נפרדת מהפעולה של אי חגירת חגורת הבטיחות. עם זאת, שעה שמדובר בנקודות זמן אחת, על פי כתבי האישום, ההתייחסות למקרה כאילו מדובר בשתי פעולות נפרדות מלאכותית בעיני.
18. למעשה, המאשימה גם אינה חולקת בתגובתה על כך שהפעולה שנעשתה במקרה הנוכחי היא פעולה החורגת מהנחיותיה שלה עצמה (כפי שהוצגו על ידי בא-כוחו של הנאשם). המאשימה לא טענה בפני כי השוטרים שרשמו את הדו"חות לנאשם פעלו על פי ההנחיות.
19. בא-כוחו של הנאשם הפנה לדברים שנאמרו ב-ע"פ (תל אביב) 43601-04-13 **ריגלר נ' מדינת ישראל** (9.5.13). שם ציין בית המשפט כי יש לראות בהגשה של שני כתבי אישום נפרדים בגין "אותן עובדות ונסיבות" משום "מעשה שלא יעשה".
20. במצב דברים זה אני מקבלת את בקשתו של הנאשם במובן זה שאני מבטלת את האישום בעבירה של נהיגה ללא חגורת בטיחות (במסגרת תת"ע 1545-09-18).
21. אציין, כי הנאשם במקרה שבפני טרם השיב לאשמה בשני כתבי האישום. על כן, ככל שתבוא בעתיד בקשה של המאשימה לתקן את כתב האישום שנתר על כנו, תוך שהיא מסבירה (בין היתר) מדוע בחרו השוטרים

שרשמו את הדו"חות לנאשם שלא לפעול על פי הוראות ההנחיות המשטריות, ותוך שהיא מתמודדת עם טענה אפשרית של התיישנות, אשקול אותה לגופה.

22. עוד אציין כי כאשר נאשם מבקש להישפט, בגין דו"ח שנרשם לו, עובר הדוח הליך של התאמה או המרה לכתב אישום, ונחתם על ידי תובע משטרתי. בנקודת זמן זו התובע המשטרתי אינו אמור לפעול כמעין חותמת גומי בלבד. עליו לבחון את המכלול. במקרה הנוכחי היה יכול התובע המשטרתי לשקול מלכתחילה הגשה של כתב אישום אחד, בגין מעשה אחד, הכולל את כל העבירות המיוחסות לנאשם. משלא עשה כן, אין המאשימה יכולה להלין אלא על עצמה.

23. אשר על כן, אני מורה על ביטול כתב האישום בתיק זה. המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז אדר א' תשע"ט, 21 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.